Wahhetus.

Üks saks tahtis ennesele isse omma tahtmisse järrele üht pool-keend munna keta, wõttis uri taskust, et mitte üllearro keta. Agga sel silmapilgul jäi ta mõttede sisse, ja kui ta sõbber kõki läks, näggi ta saksa kokkaks, munna peus, watas holega ta peäle, uur kees tullel.

Ei sõ silmadega.

Peter olli parrajatte lounel, suur kuhjaga pudro wagen ees, kui naber Juhhan tuppa astus. „Tulle katsu ka meie pudro" ütles Peter. — „Olle terwe", ütles Juhhan, „jubba ma sõin koddo, agga nattuke tahhan ommeti elpida". Istus laua äre, elpis ni holega, et kuhjaga wagen warsi tühhi olli. Peter panni immeks ja olli pahhane, tousis püsti, löi lahke näoga agga pahha maoga temma õlla peäle ja ütles: „Kas sa tead, naber, teinekord sõ meil ja elbi koddo".